

Blijf met je toetsen van mijn kleuter af

Spannend. Het vierjarige zoontje van **Gabi Sinke** krijgt zijn eerste rapport. Maar wacht eens even. Wil Gabi wel dat haar kleuter op deze manier beoordeeld wordt? Nee. Het stuit haar tegen de borst.

Mijn kleine mannetje is vier jaar en gaat naar school. Zijn juffen zijn lief en geduldig, helpen hem met zijn opstartprobleempjes, trekken de ene na de andere schone onderbroek bij hem aan. Hij komt als een van de jongsten best goed 'mee' in de klas. Zo'n driekwart jaar later ontvang ik een oproep voor een rapportgesprek... ja een RAPPORT-gesprek. Ik ben vast nog een 'groentje', want ik verbaas me hogelijk over het feit dat mijn zoontje van vier, die nog niet zo heel lang geleden meerdere keren per dag in zijn broekje plaste van spanning, de klas uit komt rennen, zeulend met een rapportmap die bij hem tot zijn heupjes reikt. Ik heb de neiging om direct in de map te neuzen, ik wil weten of mijn kind het ook goed doet, niet achterblijft... We mogen immers niet 'achterblijven' in onze prestatie-maatschappij. Ik bedwing me, tot de fiets in de schuur staat. Ik spiek, links een blad met tabellen van landelijk gemiddelde scores en niveau-indelingen, rechts een blad met de aan mijn ventje toegekende waarderingen op diverse vlakken. Een heel aantal G-tjes, ik zucht opgelucht, ook wat RV-tjes en punten. Maar wat sta ik hier nou eigenlijk te billenkijpen? Een beoordeling van de prestaties van mijn kleuter stuit me tegen de borst. Welke meerwaarde heeft het om mijn kind op een papiertje te ijkken aan een landelijk gemiddelde en aan vastgestelde niveaus? Hij wil niets liever dan zich ontwikkelen, dat spat ervan af. Waarom moet die natuurlijke ontwikkelingsdrang in door ons vastgestelde normen gerpest worden? Je moet sco-

ren, dat is het signaal dat onze maatschappij onze kinderen van kleins af aan meegeeft. Daar zijn we allemaal debet aan, de overheid en de inspectie, de schoolbesturen, maar ook wij ouders, met onze torenhoge verwachtingen. Hoe kan zo'n prestatiedrang ooit mensen met een positieve eigenwaarde opleveren? Ik wil niet dat een of ander systeem bepaalt of mijn kleine mannetje voor of achter loopt, op basis van hoeveel herfstblaadjes hij binnen tien minuten heeft ingekleurd. Ik ben er trots op dat hij dat ene

blaadje, met het puntje van zijn tong uit zijn mond, zo precies die verschillende herfstkleuren heeft proberen te geven, zoals hij het in het bos had gezien. Laten we ons bewust worden van wat er echt nodig is op school: vrijheid en vertrouwen. Het gaat wel om onze kinderen en daar blijf je met je toetsen vanaf.

Gabi Sinke is moeder van een kleuter en een dochtertje dat nog niet naar school gaat

Illustratie: Tjapetank